

April 1868 (stadfæstede Vedvedtaagts § 10) er der dog foreslaaet den Forandring, at de heromhandlede Spørgsmaal fremtidigt skulle være Bygningskommissionens uvefkomnende og alene fortere under Kommunalbestyrelsen, hvorhos det er anset stemmende med den nu for Frederiksberg gjældende Lovgivning at lade Bestemmelsen om Amtsrådet's Approbation udgaa.

Til § 9.

Under Hensyn til de stedlige Forhold paa Frederiksberg, hvor Antallet af Etager i Beboelsesbygninger, bortset fra enkelte Kvartaler, kun sjældent overstiger 4, og for en meget stor Del er langt mindre, har man ikke fundet nogen Betænkelse ved at foreslaa, at Maximum af Etager for Frederiksberg nedsættes til 5, og det er derefter anset unødvendigt at bibeholde andet Stykke af den kjøbenhavnske Bygningslovs § 15.

Til § 10.

De her omhandlede Forandringer i den kjøbenhavnske Bygningslovs § 18 ere en Konsekvens af Bestemmelsen i Forslagets § 16.

Til § 11.

Kommunalbestyrelsen har i sin Betænkning fremhævet, at der ikke har viist sig nogen Ulempe ved, at den frederiksbergske Bygningslovgivning med Hensyn til Forholdet mellem bebygget og ubebygget Areal er strengere end Hovedstadens, idet dette hverken har medført økonomisk Tab for Grundeierne eller Fordyrrelse af Husleien. Dertilmod har Husleien stedse været mindre end i Kjøbenhavn, og Grundeierne ere holdte ganske stadesløse ved den stedse vøgende Stigen i Byggegrundenes Pris, der er en Folge af Hovedstadens Udvidelse. Det er derfor saa langt fra, at Bestemmelserne i Lov 12te Januar 1858 § 6 ere fundne for strenge, at man dertilmod har savnet videre gaaende Bestemmelser, der kunde have forhindret en paa sine Steder opstaaet lidet ønskelig Bebyggelse, hvorved Grunden er bleven udnyttet til det Yderste. Smidertid er den langt overveiende Del af Kommunen endnu bebygget saaledes, at det ubebyggede Areal ved de allerfleste Eiendomme langt overstiger det nødvendige Minimum, og det er derfor endnu Tid at skjærpe Fordringerne til det ubebyggede Areal til Gavn for Kommunens Beboere og uden at Noget derved forurettes.

Ogaa for Kjøbenhavn har det sin overordentlige store Betydning i Januars Henseende, at Nabokommunen Frederiksberg har en mindre tæt Bebyggelse, og det skyldes i saa Henseende Hovedstaden et vist Hensyn, saa meget mere som de frederiksbergske Byggegrundes Værdi er betinget af dennes Nærhed. Det er disse Grunde, som have været ledende ved Affattelsen af nærværende Paragraf, hvis første 2 Stykker ere i Overensstemmelse med Lov 12te Januar 1858 § 6, bortset fra nogle mindre Ændringer, af hvilke særlig fremhæves, at Ordet „Baaningshus“ er ombyttet med „Bygning“, hvorved opnaas, at Reglen ogsaa finder Anvendelse f. Ex. overfor Kirker, Theatre, Forlystelseslokaler o. s. v. medens 4de og 6te Stykke indeholde skjærpende Tillæg. Ved det første af disse har man videre udvillet Konsekvensen af den til Grund for Bestemmelsen i Lov 12te Januar 1858 § 6 liggende Tanke, at jo flere Mennesker, der bo paa et vist bebygget Areal, desto mere ubebygget Areal kræves der til Beboernes Velvære, idet man har foreslaaet, at Størrelsen af det ubebyggede Areal ikke blot skal rette sig efter Antallet af Etager, men at ogsaa Antallet af Beboelsesleiligheder skal komme i Betragtning til det ubebyggede Areal's Forøgelse, med $\frac{1}{3}$, forsaavidt der i Beboelsesbygninger paa mere end 2 Etager findes mere end 2 Beboelsesleiligheder, der ikke have et Areal af mindst 185 Kv.-Alen hver i samme Etage foruden Trappegange, og med $\frac{1}{2}$, for saa vidt Leilighederne ikke have mindst 120 Kv.-Alen Areal. Bestemmelserne i Paragrafens 6te Stykke have til Hensigt at sikre, at det Lovbefalede ubebyggede Areal virkelig kommer selve den paa gjældende Eiendom tilgode, og ved Bestemmelsen i 5te Stykke er der hjemlet nogen Bømpelse for Hjørnebygninger i Lighed med, hvad der er Tilfældet i Kjøbenhavn, dog kun for saa vidt der ikke i dem findes Beboelsesleiligheder paa mindre end 185 Kv.-Alen. Med Hensyn til Paragrafens 3die Stykke bemærkes sluttelig, at medens Bestemmelsen om, at Kvistetager med selvstændig Beboelsesleilighed skulle medregnes som Etage, er i Overensstemmelse med den gjældende Lovgivning, er den tilsvarende Regel om Skjædere, hvis Loft er mindst $2\frac{1}{2}$ Alen over det Punkt, hvorfra Bygningshøiden regnes, en naturlig Folge af, at det i Lov 12te Januar 1858 § 7 indeholdte Forbud mod Indrettelser af Beboelseskjædere paa Frederiksberg i Genhold til nærværende Lovforslag fremtidigt vil bortfalde, idet de i saa Henseende for Kjøbenhavn gjældende Regler ville blive udvidede til Frederiksberg; men ogsaa uden